

Ze schudt haar hoofd en werkt aan de tafel verder aan haar boekbespreking. Vorige maand hebben ze een paar oude meubels uit het restauratieatelier van Storms moeder gekregen. De spullen pasten niet door het gat in de heg tussen hun huizen en daarom sjouwden ze alles over de grindpaden naar het Blockbusters-clubhuis in de achtertuin van de familie Roos. Hun werkhoek ziet er nu heel professioneel uit, met drie bureaustoelen rondom een grote tafel. Na school maken ze hier samen huiswerk.

‘Waren jouw ouders ook zo boos?’ vraagt Lara. ‘Papa heeft Jimi kamerarrest gegeven. Behalve naar school mag hij nergens heen deze week. Ook niet naar de voetbaltraining.’

Aan de toon in Lara’s stem hoort Storm dat ze het zielig vindt voor haar tweelingbroer. ‘Bij mij thuis was het ook niet echt gezellig,’ antwoordt Storm. ‘Misschien mag ik niet met oom Harrie mee naar Londen volgend weekend. En jullie dus ook niet.’

‘Maar de tickets voor de boot zijn al gekocht en we hebben een dag vrij van school gekregen.’ Lara slaat haar boek dicht en draait haar bureaustoel naar het midden van hun clubhuis. ‘Dat kunnen je ouders toch niet maken?’

‘Dat zei ik ook.’ Storm gaat naast Lara aan de tafel zitten. Hij zet zijn ellebogen op het tafelblad en

ondersteunt met zijn handen zijn hoofd. Hij staart naar de bomen in de tuin en zucht. 'Mijn ouders zeggen dat ik het niet kan maken om mijn tag op een bushokje van de gemeente te spuiten. Ze waren echt pissig.'

'Ik heb jouw ouders nog nooit kwaad gezien.' Lara draait haar stoel bij en kijkt ook naar buiten. 'Niet zoals die van ons in elk geval.'

'Vooral mijn moeder raakte niet uitgepraat over vandalisme en vernieling,' zegt Storm. 'Volgens haar lijken we op Stoffel die overal tegenaan plast om zijn territorium af te bakenen. Alleen is het spoor dat wij achterlaten onuitwisbaar.'

'Daar heeft ze toch ook gelijk in.' Lara kijkt Storm fel aan. 'Ik vind het zo stom wat jullie doen. Door het hele dorp je naam spuiten. Waar slaat dat nou op?'

'Het is gewoon spannend,' zegt Storm. 'Maar dat snapt mijn moeder niet. Terwijl ze zelf een muurschildering van Banksy restaureert.'

'Banksy?' vraagt Lara. 'Wie is dat?'

'Een wereldberoemde straatkunstenaar. Die ken je echt wel!' Storm zoekt in zijn telefoon en laat Lara een foto zien van een meisje dat een touwtje vasthoudt met daaraan een hartvormige ballon.

'O, is dat die mysterieuze kunstenaar van wie niemand weet wie hij is?' vraagt Lara. 'Daar heb ik wel van gehoord, ja.'

Storm knikt. 'Onbekend en toch wereldberoemd.'

Lara kijkt naar de volgespoten muren van het clubhuis. Van vloer tot plafond schreeuwen de letters je tegemoet. Zelfs de deur en de bank hebben Storm en Jimi volgespoten met zwart omlijnde en uitbundig ingekleurde woorden. 'Banksy's muurschilderingen kun je toch niet vergelijken met dat geklieder van jullie!'

'Het is allebei straatkunst,' verdedigt Storm zijn graffiti.

'Volgens mij zijn jullie met je graffiti alleen maar bezig om je eigen naam op zo veel mogelijk plekken achter te laten.' Lara kijkt ondertussen op haar telefoon. 'Het gáát nergens over. Ja, over jullie zelf. En daarom vind ik het stom.'

'Vind je Banksy dan ook stom?' Storm kijkt haar uitdagend aan.

Lara lacht om een berichtje op haar telefoon. 'Een selfie van Juul.'

Juuls ogen kijken vrolijk in de camera. Storm vindt het fijn om haar te zien, maar waarom stuurt ze hem geen foto? Toen ze in de kerstvakantie in Nederland logeerde, waren ze heel blij om elkaar te zien. Ze had voor Storm zelfs een ingelijste foto van hun tweetjes op de Eiffeltoren onder de kerstboom gelegd. Maar na een paar dagen trokken Juul en Lara steeds meer met

elkaar op. Ze zaten lang op Lara's kamer te kletsen en gingen samen naar de stad om kleren te kopen. Nu voelt Storm zich weer net zoals toen. Buitengesloten.

'Waarom draagt ze een groene lap voor haar mond?' vraagt Storm. Hij hoopt dat zijn stem normaal klinkt, want hij wil niet dat Lara hoort dat hij een beetje jaloers is.

'Ze doet volgende week mee aan de grote klimaatmars voor scholieren,' antwoordt Lara. 'En dat is een bandana. Iedereen draagt er een, uit protest tegen de luchtvervuiling.'

Storm staat op en loopt naar de kast met spuitbussen. Juul heeft hem niets verteld over een klimaatmars in Parijs.

'In Den Haag is binnenkort ook een klimaatmars,' zegt Lara. 'Maar ik mag van mijn ouders niet mee-doen.'

Op de zijkant van de kast spuit Storm zo hoog mogelijk een rood hart. Eerst de omtrek, daarna kleurt hij het hart helemaal rood. Met een zwarte spuitbus trekt hij een dun, kronkelend lijntje naar beneden.

'Daar ging de ruzie met mijn ouders gister óók over,' hoort hij Lara verder praten.

Storm zet de spuitbussen op de plank en kijkt naar zijn ballon. Zo voelt hij zich. Alsof Juul wegvliegt.

Toen ze elkaar net kenden, stuurden ze de hele dag berichtjes. Over hoe saai het op school was, hoeveel huiswerk ze hadden, de Blockbusters-opdrachten, de doelpunten die Storm maakte en welke beroemde gasten er in het hotel van Juuls ouders logeerden. Later stuurden ze elkaar ook hartjes en dat soort dingen. Maar de laatste tijd wist Storm niet zo goed waarover hij moest schrijven. En Juul stuurde ook minder vaak een berichtje.

‘Dat vind ik dus wel mooi!’

Hij heeft nu pas door dat Lara achter hem staat.

‘Waarom wil je meelopen in de klimaatmars?’ vraagt Storm snel, om te voorkomen dat Lara iets over het hart vraagt.

‘Omdat ik vind dat we heel slecht voor de natuur zorgen.’ Lara veegt met een oude doek rode verf van de vloer, die uit het hart naar beneden gedropen is. ‘Als we zo doorgaan, maken we de hele aarde kapot. En daar krijgen wij later last van.’

‘Vindt Juul dat ook?’ vraagt Storm.

‘Ze is heel veel met het milieu bezig,’ antwoordt Lara. ‘Ze eet geen vlees meer en koopt alleen maar tweedehandskleding. Dat is beter voor je voetafdruk op aarde, zegt ze.’

Dat ze met kerst geen kalkoen at, was Storm wel opgevallen. Maar ze had hem niet verteld waarom en

Storm had er ook niet naar gevraagd. 'Je voetafdruk. Wat is dat ook alweer?'

'De ruimte die je inneemt op aarde,' legt Lara uit. 'Die hangt af van wat je eet, drinkt en koopt, want dat moet allemaal verbouwd of gemaakt worden. En dat neemt ruimte in.'

'O ja, dat hebben we in de klas een keer uitgerekend,' zegt Storm.

Lara knikt. 'Toen legde de meester uit dat onze voetafdruk veel te groot is. Als alle mensen dezelfde voetafdruk als de gemiddelde Nederlander zouden hebben, dan hebben we bijna drie planeten nodig om allemaal te kunnen leven.'

'Waarom mag je van je ouders eigenlijk niet meelopen in de klimaatmars?' vraagt Storm.

'Ik moet eerst maar eens laten zien dat ik voor een schonere wereld ben. Volgens hen verslind ik kleding en spullen. En laat ik overal het licht branden.' Lara smijt de doek in de hoek van het clubhuis. 'Maar als ik mezelf met de meiden in mijn klas vergelijk, valt het best mee.'

'Wat een zeurpieten.' Storm laat zich op de leren bank vallen. 'Zeuren over graffiti, zeuren over kleding en spullen. Waarom laten ze jullie niet wat meer met rust?'

'Ik vind het zo irritant als mijn ouders zeggen dat

een beter milieu bij jezelf begint.' Lara gaat naast hem zitten. 'Maar ik weet natuurlijk ook wel dat ze gelijk hebben.'

'Vind je dat echt?' vraagt Storm.

'Ik ben het met ze eens dat je niet kunt gaan spijbelen voor een klimaatmars als je wel telkens kleding blijft kopen,' legt Lara uit.

Storm knikt.

'Maar je kunt een klimaatmars ook zien als een nieuw begin. Zo legt Juul het uit.' Lara krabt met haar nagel rode verf van haar hand. 'Vanaf nu ga ik beter letten op wat ik koop. En als alle leerlingen die meelopen dat doen, maakt dat een groot verschil.'

'Maar je kunt toch gewoon meedoen aan die klimaatmars, ook als je ouders het niet goedvinden,' zegt Storm.

'Dat durf ik niet.' Lara schudt haar hoofd. 'Echt niet. Jij en Jimi zouden dat wel durven, maar ik niet.'

'Dan moet je dus toch maar bij jezelf beginnen,' praat Storm Lara's moeder na.

Lara zucht.

'Bomen planten. Geen vlees eten. Niet vliegen,' somt Storm op. 'Koud douchen.'

'Ik heb nog nooit gevlogen,' moppert Lara.

'Geen boterhamzakjes mee naar school,' gaat Storm door.

'Geen spuitbussen meer gebruiken.' Lara geeft Storm een stomp in zijn zij en begint te lachen.

Storm kijkt naar de kast vol spuitbussen en lacht met Lara mee.

'Geen rietjes,' bedenkt Lara.

'Nooit meer kauwgom.' Storm kijkt heel bedroefd.

'Fietsbanden van hout,' verzint Lara. 'Je eigen bord meenemen naar de snackbar!'

Storm ziet zichzelf al over straat lopen met een gebloemd bord uit het servies van zijn moeder. Hij valt bijna van de bank van het lachen. 'Lopend naar mijn opa in Parijs,' overtroeft hij Lara.

'Zo'n klimaatmars maakt het tenminste nog een beetje leuk,' zegt Lara. 'Juul is er elke dag met haar vriendengroep mee bezig. En steeds meer kinderen doen mee.'

Storm kijkt naar de opstijgende ballon. Het vervellende gevoel is weer terug. Vanavond gaat hij Juul bellen en haar alles vragen over de mars.

'Ik vind hem echt mooi.' Lara wijst naar de ballon. 'Veel beter dan al die rare letters.'

'Echt?'

Lara knikt. 'Dat komt omdat die ballon een verhaal vertelt.'

'Hoe bedoel je?' vraagt Storm. Zou Lara doorhebben dat hij het jammer vindt dat hij minder contact

met Juul heeft? Met een schuin oog kijkt hij haar onderzoekend aan.

‘Dat meisje heeft een mooie ballon en die wil ze niet kwijtraken,’ antwoordt Lara. ‘Banksy heeft iets te vertellen in zijn muurschildering en daarom vindt iedereen hem zo goed.’

Storm staart naar het rode hart. Lara kan het altijd zo mooi uitleggen. En ze heeft gelijk dat die graffiti-letters nergens over gaan.

Ineens springt hij van de bank. ‘Ik weet hoe we toch kunnen demonstreren zonder aan de klimaatmars mee te doen!’